Redacţiunea, Administraţiunea Tipografia:
BRAŞOVU, piaţa mare Nr 22.
Scrisorĭ nefrancate nu se primescŭ. Manuscripte nu se retrimitŭ!
Birourile de anuncĭurĭ.
Braşovŭ, piaţa mare Nr. 22.
Inserate mai primescŭ în Viena: *Rudolf Mosse, Haasenstein & Vogler (Otto Maas), Heinrich Schalek, Alois Herndl, M. Dukes, A. Oppelik, J. Danneberg*; în Budapesta: *A. V. Goldberger, Anton Mezei, Eckstein Bernat*; în Frankfurt: *G. L. Daube*; în Hamburg: *A. Steiner*.
Preţulŭ inserţiunilorŭ: o seriă garmondŭ pe o colónă 6 cr. şi 30 cr. timbru pentru o publicare. Publicărĭ mai dese după tarifă şi învoiélă.
Reclame pe pagina III-a o seriă 10 cr. v. a. séu 30 banĭ.

# GAZETA TRANSILVANIEI.

ANULŬ LI.

„Gazeta“ iese în fie-care ḑi.
Abonamente pentru Austro-Ungaria
Pe unŭ anŭ 12 fl., pe şése lunĭ 6 fl., pe trei lunĭ 3 fl.
Pentru România şi străinătate:
Pe unŭ anŭ 40 francĭ, pe şése lunĭ 20 francĭ, pe trei lunĭ 10 francĭ.
Se prenumeră la tóte oficiele postale din întru şi din afară şi la dd. colectorĭ.
Abonamentulŭ pentru Braşovŭ:
la administraţiune, piaţa mare Nr. 22, etagiulŭ I.: pe unŭ anŭ 10 fl., pe şése lunĭ 5 fl., pe trei lunĭ 2 fl. 50 cr. Cu dusulŭ în casă: Pe unŭ anŭ 12 fl., pe şése lunĭ 6 fl., pe trei lunĭ 3 fl. Unŭ esemplarŭ 5 cr. v. a. séu 15 banĭ.
Atâtŭ abonamentele câtŭ şi inserţiunile sunt a se plăti înainte.

Nr. 132. Braşovŭ, Joi 16 (28) Iunie 1888.

## Nou abonamentŭ
la
## „GAZETA TRANSILVANIEI“.

**Cu 1 Iulie 1888 st. v. se deschide nou abonamentŭ la care invitămŭ pe toţi amicii şi sprijinitorii foiei nóstre.**

**Preţulŭ abonamentului:**

Pentru Austro-Ungaria:
pe trei lunĭ 3 fl.
pe şése lunĭ 6 fl.
pe unŭ anŭ 12 fl.

Pentru România şi străinătate:
pe trei lunĭ 10 francĭ,
pe şése lunĭ 20 francĭ,
pe unŭ anŭ 40 francĭ.

Abonarea se póte face mai uşorŭ şi mai repede prin **mandate postale**.

Domnii, carĭ se vorŭ abona din nou, sĕ binevoéscă a scrie adresa lămuritŭ şi a arĕta şi posta ultimă.

Administraţiunea „Gazetei Transilvaniei“.

---

Braşovŭ, 15 Iunie st. v. 1888.

Impresiunea ce a făcut-o mesagiulŭ împĕratului Wilhelm II în Berlinŭ, Viena şi Roma, confirmă părerile ce le-amŭ esprimatŭ în revista nóstră de erĭ.

In sînulŭ parlamentului din Berlinŭ domnesce convingerea, că discursulŭ tronului conţine stricta mărturisire a politicei interióre şi esterióre a prinţului Bismark.

Va se ḑică mai multŭ ca orĭ şi când totulŭ va depinde şi în viitorŭ dela directiva, ce o va da principele Bismark politicei germane.

In sensulŭ acesta interpretéză şi ḑiarulŭ vienesŭ „N. fr. Presse“ pasagiele mesagiului privitóre la politica din afară a Germaniei, Bismark voiesce sĕ susţină alianţa cu monarchia habsburgică şi vré sĕ pună legătura cu acésta monarchiă pe basa istorică dinainte de 1866 ca sĕ apară şi mai strînsă; totŭ odată cancelarulŭ germanŭ vrea sĕ cultive şi amiciţia strînsă cu Italia.

Dér cancelariulŭ germanŭ nu se mulţumesce cu atâta. Elŭ vrea sĕ căştige în acésta coaliţiune şi pe Rusia. De aceea împĕratulŭ Wilhelm întinde Ţarului mâna de împăcare.

Prinţulŭ Bismark a stăruitŭ şi stăruiesce mereu pentr'o înţelegere cu Rusia. Chiar respinsŭ fiindŭ elŭ a încercatŭ şi încércă din nou a reînvia memoria acelui timpŭ când Rusia era aliată cu Germania şi Austria. Principele Bismark — ḑice fóia vienesă — numaĭ atuncĭ va considera opera sa ca terminată, când îĭ va succede a câştiga érăşĭ amiciţia Rusiei, a delătura neîncrederea ce domnesce în Petersburgŭ şi a isola Francia.

Acestŭ scopŭ nu contraḑice alianţei cu Austria, ḑice „N. freie Presse“, şi în privinţa acésta se află în deplinŭ acordŭ cu pressa italiană.

Semnele unei apropiărĭ a Rusiei de Germania se urmărescŭ în Italia cu celŭ mai mare interesŭ. „Opinione“ vede într'ênsele o garanţiă pentru pacînica desvoltare a evenemintelorŭ. Nu e de temut adauge ea, că Austro-Ungaria ar suferì pagubă prin acésta, căcĭ principele Bismark totdéuna s'a nisuit a mijlocì amicabile raporturĭ între Austro-Ungaria şi Rusia. Tótă Europa s'ar puté felicita de-o alianţă între Germania, Austria, Rusia şi Italia; o asemenea alianţă ar insemna pacea şi póte sfêrşitulŭ înfricoşatelorŭ jertfe ce apasă pe popóre.

In corulŭ acesta mulţămitŭ alŭ pressei statelorŭ aliate cu Germania, s'a ivitŭ o notă discordantă în ceea ce privesce pressa ungurésca.

Tocmai acuma organulŭ prinţului Bismarck a găsitŭ cu cale a dojeni aspru pe „Pester Lloyd“ pentru critica ce a făcut'o proclamaţiei împĕratului Wilhelm, numind-o „rĕutăcióşă“ şi „duşmănósă.“

„In Germania“ — scrie Nordd. allg. Ztg.“ — e lăţită părerea, că numita fóiă representă opiniunea publică a Ungariei. Pentru noi e de interesŭ a scì décă aceste espectorărĭ ale lui „P. Lloyd“ se aprobă de cătră naţiunea maghiară. In casulŭ acesta, sentimentele cordiale, ce le esprimă discursulŭ tronului de aḑĭ pentru Austro-Ungaria, *arŭ suferì cu privire la Ungaria o însemnată modificare*“.

E clarŭ, că o asemenea declaraţiă făcută într'unŭ asemenea momentŭ de organulŭ puternicului cancelarŭ germanŭ, a trebuitŭ sĕ indispună multŭ pe politicii din Pesta şi sĕ-ĭ pună pe gândurĭ, mai alesŭ în ceea ce privesce efectele „nouei ere reacţionare“, de care se temŭ cu dreptŭ cuvêntŭ.

---

## Misiunea Austriei în Orientŭ.

Prinţulŭ de corónă *Rudolf* a ḑisŭ cu ocasiunea primirei ce i s'a făcutŭ ḑilele aceste în Seraievo, că „misiunea Austriei este de a duce cultura în Orientŭ.“

Ḑiarulŭ Cehilorŭ „*Politik*“ din Praga analisândŭ acésta aserţiune a prinţului de corónă ḑice, că cultura occidentală nu este identică cu cultura germană. Resultatulŭ finalŭ alŭ culturei apusene este consciinţa de naţionalitate. Décă dér monarchia nóstră are misiunea de a lăţi cultura apusană în Orientŭ, atuncĭ acéstă misiune nu se póte împlini altfeliu, decâtŭ recunoscêndu-se, că cultivarea şi desvoltarea naţionalităţilorŭ acestui imperiu este problema cea mai înaltă a politicei interióre.

Austria cea vechiă, centralistică şi germanisatóre — observă „Politik“ — n'a pututŭ face nicăirĭ cucerirĭ morale, nicĭ măcarŭ în Germania, şi n'a pututŭ sĕ lăţéscă cultura nicĭ în o parte, pentru-că s'a pusŭ unilateralŭ în serviţiulŭ culturei şi a limbei specifice germane, carĭ în sine nicĭ nu suntŭ lucrulŭ celŭ mai sublimŭ şi pe lângă acésta înscrise fiindŭ pe drapelulŭ unui imperiu în preponderanţă locuitŭ de popóre negermane a trebuitŭ sĕ facă impresiunea unei simple aparenţe şi a nesincerităţii.

Numai de când s'a recunoscutŭ în Austria, celŭ puţinŭ în teoriă, principiulŭ egalei îndreptăţirĭ naţionale, după ce şi principiulŭ autonomiei a învinsŭ în parte asupra rătăcirilorŭ vechilorŭ centraliştĭ — numai de atuncĭ încóce este capabilă monarchia habsburgică de a face cucerirĭ morale şi de a împlini ca purtătorĭ a culturei generale europene o gloriósă misiune.

In fine ḑice „Politik“, că în acea mĕsură, în care desvoltarea naţionalităţilorŭ imperiului şi mulţămirea lorŭ pe temeiulŭ egalităţii de dreptŭ va face progrese, ne vomŭ apropia şi noi în aceeaşĭ mĕsură de frumósa misiune, pe care principele de corónă a vestit'o din Seraievo popórelorŭ.

---

## Solemnitatea deschiderii parlamentului germanŭ.

Solemnitatea deschiderei parlamentului germanŭ a fostŭ de rêndulŭ acesta estra-ordinară. După ce s'au adunatŭ în sala cea albă a castelului regalŭ membrii parlamentului, carĭ s'au aşeḑatŭ în faţa tronului, sosiră ministri. La $1^1/_4$ apărŭ cancelarulŭ *Bismark* în uniformă albă de cuirassirŭ de gardă împreună cu membrii consiliului federalŭ. Aceştia se aşeḑară la stânga tronului, la drépta erau aşedate micele tronurĭ pentru principii regenţĭ. La intrare în drépta şedea împĕrătésa în haine de doliu cu prinţulŭ de corónă celŭ de 6 anĭ, lângă ea princesa moştenitóre de Meiningen şi princesa Henricŭ. Impĕrătésa avea atêrnatŭ de gâtŭ cordonulŭ vulturului negru ce i l'a conferitŭ împĕratulŭ.

O companiă din regimentulŭ I de gardă cu căciulile roşii de tinichea a străbătutŭ sala mai întâi de-alungulŭ ca şi cum ar fi voitŭ sĕ anunţe sosirea unui principe soldăţescŭ. După aceea intrară în sală generalii cu insemnele imperiului, sabia, mĕrulŭ şi coróna imperiului, tóte purtate pe periniţe purpurii. In fine venì feldmareşalulŭ de Blumenthal îmbrăcatŭ în mantaua roşiă a cavalerilorŭ dela ordinulŭ vulturului

---

FOILETONULŬ „GAZ. TRANS.“

### Snóve şi poveştĭ slavice
Istorisite după F. S. *Kraus*.

### PAŞA DE OŢELŬ.

A fostŭ odată unŭ împĕratŭ cu trei teciorĭ şi trei fete. Impĕratulŭ îmbĕtrânise, aprópe de mórte îşĭ chemà feciorii şi fetele la patŭ şi le poruncì la feciorĭ sĕ-şĭ mărite surorile după cei dintêiu peţitorĭ, ce vorŭ venì sĕ le céră, şi le mai ḑise: „De nu le veţĭ mărita afurisiţĭ sĕ fiţĭ!“ aşa grăì şi murì.

După ce-a muritŭ împĕratulŭ, trecù câtă-va vreme şi nimicŭ nu sĕ întêmplà. Intr'o bună nópte bătù cineva atâtŭ de tare în pórtă, de se cutremurà totŭ palatulŭ şi se auḑia unŭ sgomotŭ şi unŭ vuetŭ, de te asurḑia şi fulgera de credeai că arde palatulŭ dela un capĕtŭ până la celălaltŭ; toţĭ s'au speriatŭ în palatŭ şi nu sciau ce sĕ facă. Deodată auḑiră pe óre cine strigândŭ: „Deschideţĭ porţile, feciorĭ de împĕratŭ!“ Feciorulŭ celŭ mare alŭ împĕratului grăì: „Nu deschideţĭ!“ Celŭ mijlociu ḑise: Sĕ nu deschideţĭ!“ Dér fratele celŭ micŭ le vorbì: „Décă nu vreţĭ voi sĕ deschideţĭ, eu deschiḑŭ!“ sărì la portă şi trase zăvorulŭ. Nu deschisese bine pórta, şi unŭ smeu dete năvală în curte şi vărsa focŭ, de nu-i puteai vedé faţa. Smeulŭ ḑise: „Am venitŭ sĕ-mĭ daţĭ pe sora vóstră cea mare de nevastă, vréu sĕ o iau cu mine acum îndată; decĭ sĕ îmĭ daţĭ rĕspunsŭ, mĭ-o daţĭ orĭ ba, atâta vréu sĕ sciu!“ Fratele celŭ mare grăì: „Eu nu ţĭ-o dau. Cum sĕ ţĭ-o dau, décă nu te sciu nicĭ cine escĭ, nicĭ de unde escĭ. Vii la noi nóptea, vréi sĕ-o ducĭ îndată cu tine şi nu ne spui nicĭ măcarŭ unde vréi sĕ o ducĭ, sĕ scimŭ unde sĕ o căutămŭ, sĕ ne mai vedemŭ câte-o dată.“ Celŭ mijlociu ḑise: „Nicĭ eu nu mĕ învoescŭ sĕ-i dămŭ nóptea pe sora de nevastă“. Dér fratele celŭ micŭ grăì: „Décă nu o daţĭ voi, eu o dau. Aţĭ şi uitatŭ ce nĭ-a poruncitŭ taica?“ Apoi luà pe sora-sa de mână şi-o dete peţitorului, şi le grăì: „Sĕ fiţĭ fericiţĭ şi sĕ te porţĭ bine, voinicule!“

Când eşia sora cea mai mare din palatŭ, toţĭ se prăvăliau pe pămêntŭ de gróză şi frică, că fulgera şi tuna, şi palatulŭ se cutremura, de ai fi creḑutŭ, că se dobóră cerulŭ pe pămêntŭ. Incetŭ încetŭ sgomotulŭ se potoli şi se lumina de ḑiuă. Cum s'a făcutŭ ḑiuă, fraţii căutară sĕ dea de urmele peţitorului; credeau că va fi lăsatŭ vre-o urmă când a plecatŭ cu fata din palatŭ, dér n'a găsitŭ nimicŭ; parcă le suflase vêntulŭ urmele.

A doua nópte la acelaşŭ ceasŭ se auḑì sgomotŭ împrejurulŭ palatului împĕrătescŭ şi óre-cine striga la pórtă tocmai ca erĭ nópte: „Deschideţĭ pórta feciorĭ de împĕratŭ“. Feciorii de împĕratŭ deschiseră de frică pórta şi o grozăveniă de peţitorŭ întrà în curte şi grăì: „Scóteţĭ la ivélă pe sora cea mijlociă că am venitŭ sĕ o peţescŭ!“ Fratele celŭ mare grăì: „Eu nu ţĭ-o dau“ Fratele celŭ mijlociu ḑise: „Nicĭ eu nu ţĭ-o dau.“ Dér celŭ micŭ le tăià vorba „Eu ţĭ-o dau şi voi nu vreţĭ sĕ sciţĭ de ce ne-a poruncitŭ taica?“ Fratele celŭ micŭ luà pe soră-sa de mână şi o dete peţitorului: „Du-o şi-a ta sĕ fiă; noroceşte-o şi pórtă-te bine!“ Peţitorulŭ se duse cu fata. Cum se făcù ḑiuă, fraţii merseră şi ocoliră palatulŭ, sĕ dea de vre-o urmă şi sĕ afle încătrău a apucatŭ peţitorulŭ, dér nimicŭ nu au găsitŭ, par' că nu fusese nimenĭ la palatŭ.

A treia nópte, la césulŭ sciutŭ, palatulŭ se cutremurà éră până în temelii şi unŭ glasŭ strigà: „Deschideţĭ pórta!“ Feciorii de împĕratŭ săriră sprintenĭ din aşternutŭ şi deschiseră şi unŭ peţitorŭ îngrozitorŭ dĕdŭ năvală în curte şi grăì: „Am venitŭ sĕ peţescŭ pe sora vóstră cea mică!“ Fratele celŭ mare şi celŭ mijlociu strigară: „Nóptea noi nu o dămŭ, căcĭ vrémŭ sĕ scimŭ măcarŭ de sora cea mică unde o duce bărbatulŭ, sĕ scimŭ unde sĕ o căutămŭ, sĕ mai grăimŭ, căcĭ doră fraţĭ suntemŭ“. Dér fratele celŭ mai micŭ ḑise: „Décă nu o daţĭ voi, eu o dau. Totŭ nu vreţĭ sĕ sciţĭ de ce nĭ-a poruncitŭ taica când trăgea de mórte! Şi multă vreme nu-i de atuncĭ!“ Fratele celŭ micŭ luà pe soră-sa de mână şi vorbì: „Ia-o şĭ-a ta sĕ fiă; sĕ aveţĭ norocŭ şi purtaţi-vĕ bine!“ Peţitorulŭ se duse cu vuetŭ mare.

Cum se crăpà de ḑiuă, grija îi cuprinse pe toţĭ trei fraţii, căcĭ nu sciau ca pămêntulŭ, ce se vorŭ fi făcutŭ sororile lorŭ. După ce a trecutŭ multă

negru cu stégulŭ imperiului desfăşuratŭ; pe elŭ ĭlŭ acompaniau 2 generalĭ.

Imediatŭ după stégŭ urmà împĕratulŭ *Wilhelm* într'o manta lungă de purpură brodată cu hermelină. La drépta lui mergea prinţulŭ regentŭ alŭ Bavariei Luitpold, la stânga regele Saxoniei, ambii asemenea îmbrăcaţĭ în purpură. După aceea urmară marii ducĭ de Baden şi Hessen, prinţulŭ de Württemberg, prinţii prusianĭ Henricŭ, Leopold şi Albert, marii ducĭ de Veimar şi Schwerin, după aceea ducii şi principii. Cu totulŭ 22 de prinţĭ federalĭ. La întrare preşedintele parlamentului a strigatŭ: „Maiestatea Sa împĕratulŭ germanŭ, regele Wilhelm alŭ Prusiei şi înalţii sĕĭ confederaţĭ sĕ trăéscă!“ care strigare s'a repeţitŭ de adunare.

Impĕratulŭ cu capulŭ golŭ se plecà spre adunare şi ocupà loculŭ înaintea tronului stândŭ în piciére. Cancelarulŭ închinându-se până la pământŭ, îi predà discursulŭ tronului. Impĕratulŭ îşĭ acoperì apoi capulŭ cu coifulŭ ce avea unŭ smocŭ de pene albe. După-ce ceti discursulŭ tronului, icĭ colo cu voce fórte apĕsată, rĕsunară în sală vii aplause. O scenă dramatică se petrecŭ la încheierea festivităţii; după-ce împĕratulŭ sfĕrşì, i-a redatŭ cancelarului discursulŭ tronului, pe care acesta l'a primitŭ cu genunchii plecaţĭ. Impĕratulŭ însĕ ĭlŭ mai reţinŭ puţinŭ dândŭ cancelarului mâna şi strângêndu-i-o cu putere. Cancelarulŭ atuncĭ sĕrută mâna tênĕrului monarchŭ şi apoi se întórse la loculŭ sĕu, unde la ordinulŭ împĕratului şi în numele guvernelorŭ federale declară deschisŭ parlamentulŭ.

După aceste împĕratulŭ îşĭ luà coifulŭ de pe capŭ, se plecà érăşĭ spre adunare şi împreună cu principii părăsì sala între strigărĭ de „Hoch“.

## Liferările pentru armată.

Subcomitetulŭ comisiunei pentru armată alŭ delegaţiunei ungare, care a fostŭ însărcinatŭ cu esaminarea pretensiunei de 14,236.991 fl. pentru aprovisionarea în naturale, de 13,166.154 fl. pentru menagiulŭ trupelorŭ şi de 8,072 mii 284 pentru monture şi armature, — a raportatŭ numitei comisiunĭ şi asupra cestiunei de a li-se face posibilŭ economilorŭ şi micilorŭ industriaşĭ ca sĕ ia parte la liferărĭ.

Comitetulŭ a adusŭ la cunoscinţa comisiunei, că administraţia de rĕsboiu nisuesce a face posibilă economilorŭ o participare directă la liferările pentru aprovisionarea armatei.

In privinţa participărei micei industrii la liferările pentru montură şi armatură, ministrulŭ comunŭ de rĕsboiu a făcutŭ şi până acum posibilă încâtva acéstă participare şi a promisŭ, că la espirarea contractelorŭ încheiate cu consorţŭ mai marĭ în anii 1890 şi 1891 va lua în considerare mai multŭ ca până acuma industria şi meseriile din ţéră.

Subcomitetulŭ va presenta decĭ unŭ proiectŭ de resoluţiune, după care ministrulŭ de rĕsboiu va fi avisatŭ a face încă înainte dispoziţiile şi cercetările de lipsă pentru memorata participare, aşa că după espirarea contractelorŭ cu consorţiile, industria şi meseriile din ţéră sĕ fiă în modŭ corĕspundĕtorŭ considerate; mai alesŭ condiţiunile de concurenţă sĕ fiă astfelŭ stabilite şi publicate la timpŭ, ca industriaşilorŭ sĕ le fiă posibilŭ a se pregăti de cu vreme.

## SCIRILE ḌILEI.

Impĕratulŭ *Wilhelm II* şi împĕrătésa *Augusta* au de gândŭ *sĕ se încoroneze* la tómnă ca *rege şi regină a Prusiei* în Königsberg. Celŭ dintâiu rege alŭ Prusiei Friedericŭ I a fostŭ încoronatŭ la an. 1700 în Königsberg. Regii carĭ i-au urmatŭ nu s'au mai încoronatŭ, ei au primitŭ numai omagiile ordinilorŭ şi a staturilorŭ. După ce prin întroducerea constituţiunei a încetatŭ acéstă organisaţiă feudală, regele Wilhelm I s'a încoronatŭ érăşĭ în Königsberg în an. 1861.

* *
*

Unulŭ din cei mai vechĭ membri ai parlamentului austriacŭ, cunoscutŭ şi priu cercurile nóstre, Monseniorele *Iosif Greuter* a reposatŭ în 22 Iunie c. în Insbruk în etate de 71 de anĭ. Greuter a fostŭ unulŭ din cei mai distinşĭ oratorĭ parlamentarĭ din Austria; elŭ ca tirolezŭ apĕra autonomia ţĕrei sale şi era în contra legilorŭ moderne scolare, carĭ au emancipatŭ scóla de sub conducerea bisericei. Elŭ a agitatŭ aşa de multŭ în contra acestorŭ legĭ, încâtŭ ţĕranii şi ţĕrancele din cerculŭ sĕu se opuserǎ cu forţa inspectorilorŭ de statŭ, nelăsându-i sĕ între în scólă. Agitaţiunea acésta a provocatŭ şi unŭ conflictŭ între pater Greuter şi procuratura de statŭ. Sub guvernulŭ lui Taaffe, Greuter s'a retras, dér a sprijinitŭ întotdéuna nisuinţele federalistice şi idea scólei confesionale.

* *
*

Se scrie că pe la Canija mare (Ungaria) şi împrejurime *secerişulŭ rapiţei* s'a terminatŭ deja. Recolta e fórte mulţămitóre, preţulŭ este ce-i dreptŭ mai micŭ ca în anulŭ trecutŭ, dér totuşĭ destulŭ de bunŭ, căcĭ pe când grâulŭ se vinde cu 7 fl. maja, pe atuncĭ rapiţa se vinde cu 10—11 fl. Secerişulŭ săcărei va începe în sĕptĕmâna viitóre, viile promitŭ unŭ rodŭ mijlociu, luţerna măzĕrichea etc. suntŭ slabe.

* *
*

In hotarulŭ comunei *Szentes* (comitatulŭ Somogy în Ungaria) s'au aflatŭ în apropierea unorŭ vii nisce *reliquii* de nisce muncitorĭ, carĭ lucrézǎ la construirea călii ferate. Aceste *reliquii* — ḍice „Bud. Hirl.“ — constau din nisce morminte străbune, şi din mai multe semne s'ar vedé, că într'însele se află osămintele unorŭ Maghiarĭ, probabilŭ încă din timpulŭ păgânătăţii. Unulŭ din aceste morminte a trebuitŭ sĕ fiă alŭ unui erou. In elŭ s'a aflatŭ o armătură completă, anume: ciocanŭ, lance, sabiă cu mânunchiu în formă de cruce pintenĭ etc. Lângă erou fŭ înmormêntatŭ şi calulŭ sĕu, în mormêntŭ s'au aflatŭ tóte rechisitele trebuinciόse pentru calŭ. S'au aflatŭ pe lângă acésta mai multe morminte de ale femeilorŭ. Intre altele s'au aflatŭ în aceste morminte 2 părechĭ de copcii împletite, carĭ represêntă capulŭ unei paserĭ, s'au mai aflatŭ şi alte mai multe copcii de felulŭ acesta, dér mai micĭ; nisce brăţare deschise, vase de lutŭ arsŭ în colóre négră etc. Vasele acestea de lutŭ — ḍice „Bud. Hirl.“ — au o hotărîtă formă unguréscă. Reliquiile acestea probabilŭ că vorŭ trece în proprietatea museului unguresсŭ din Budapesta.

* *
*

*Postulŭ de magistru postalŭ* în Hususĕu, comitatulŭ Têrnavei micĭ, *este vacantŭ*. Salarulŭ anualŭ e de 200 fl., 40 fl. pauşalŭ de cancelariă, 20 fl. pentru espedare.

## APELŬ

*cătră toţĭ filologii românĭ şi cătră toţĭ bărbaţii românĭ şi străinĭ, carĭ se ocupă cu studiulŭ limbei române!*

Subsemnatulŭ în interesulŭ lămuririi limbii şi a originii nóstre naţionale vine cu tótă dragostea frăţéscă şi adreséză pe calea publicităţii cătră toţĭ filologii şi cătră toţĭ bărbaţii învĕţaţĭ românĭ şi străinĭ, carĭ se ocupă cu studiulŭ limbii româneşcĭ, următórele întrebărĭ fórte importante din tóte punctele de vedere:

1. Pentru ce au prefăcutŭ Românii în cuvêntulŭ: şerbŭ, Şerbanŭ, şerbescŭ, latinesce servus, Servianus, servio pe *s* latinescŭ în şuerătórea ş?

2. Pentru ce n'au făcutŭ pe *e* de după *s* în *ĕ* séu *ă*, ca în sĕninŭ şi sĕrinŭ, lat. serenus?

3. Pentru ce au păstratŭ pe *s* şi pentru ce au prefăcutŭ pe *e* în *ĕ* séu în *ă* în sĕrbezŭ, sĕrbare, sĕrbătóre?

4. Ce însemnéză atâtŭ şerbŭ, câtŭ şi sĕrbezŭ din punctŭ de vedere etimologicŭ, séu care este semisiologia lorŭ etimologică?

5. Stă cuvêntulŭ nostru sĕrbezŭ în legătură etimologică cu cuvêntulŭ latinescŭ servo,-are,-atum, şi décă nu stă, atuncĭ care este etimologia cuvêntului nostru sĕrbezŭ?

Acestea cincĭ întrebărĭ rogŭ pe toţĭ bărbaţii competenţĭ sĕ mi-le rĕspundă adresându-mĭ rĕspunsurile Dumnealorŭ binevoitóre şi sincere prin scrisóre, care apoi la timpulŭ sĕu le voiu publica dimpreună cu esplicările, derivările şi cu interpretaţiunile mele.

In casŭ, când nu voiu fi fericitŭ sĕ capĕtŭ vre-unŭ respunsŭ din nicĭ o parte, atuncĭ voiu publica io negreşitŭ deducţiunile, lămuririle şi interpretaţiunile mele.

— Am avutŭ diferite dispute despre întrebarea, décă se va afla vre-unŭ filologŭ românŭ séu străinŭ, care sĕ deslege cestiunile de mai susŭ într'unŭ modŭ pe deplinŭ mulţămitorŭ. Io am susţinutŭ, că nu se află nimenĭ, care sĕ-mĭ rĕspundă la tóte întrebările de mai susŭ. Oposanţii mei mĭ-au rĕspunsŭ categoricŭ, că n'am decâtŭ sĕ adresezŭ unŭ Apelŭ pe calea publicităţii cătră filologii românĭ şi străinĭ şi cătră toţĭ bărbaţii, carĭ se ocupă seriosŭ cu studiulŭ limbei româneşcĭ şi rĕspunsurile îmĭ vorŭ curge ca plóia din tóte părţile. In urma discusiunilorŭ şi disputelorŭ nóstre seriόse şi acute îmĭ cercŭ noroculŭ. Care din doi vomŭ avé dreptŭ, urma va alege.

Până atuncĭ aşteptŭ cu unŭ nespusŭ dorŭ rĕspunsurile mai susŭ cerute. Dea Dumneḍeu, sĕ capĕtŭ câtŭ mai curêndŭ şi câtŭ mai multe rĕspunsurĭ mulţămitóre şi îndestulitóre.

Atuncĭ şi numai atuncĭ m'aşŭ afla mângâiatŭ şi liniştitŭ în sufletulŭ meu, că n'am păţit'o ca cu cele ce le-am publicatŭ acum 22 de anĭ în Archivulŭ reposatului şi fericitului Timoteiu Cipariu, care mĭ-a scăpatŭ de mórte Epistola mea cea fórte interesantă din tóte punctele de vedere publicându-o în Archivulŭ sĕu, şi cu cele ce le-am publicatŭ în prefaţa Vocabulariului meu pentru operile lui Iulie Cesarŭ.

Până astăḍĭ n'a făcutŭ nicĭ unŭ filologŭ românŭ nicĭ o observaţiune şi nu s'a pronunţatŭ nimenĭ asupra principiilorŭ şi deducţiunilorŭ etimologice, fonologice şi morfologice, ce le-am făcutŭ şi depusŭ în acele opere ale muncii şi ale cugetării mele. Io fără sĕ mĕ turburŭ câtuşĭ de puţinŭ pentru acésta, mĭ-am continuatŭ pe basa celorŭ publicate studiile mele filologice, limbistice, mai amplificândŭ, mai lămurindŭ unele părţĭ, carĭ nu erau destulŭ de lămurite şi de precisate.

După multe frământărĭ, după multe trude şi după multe agitaţiunĭ şi tormentaţiunĭ spirituale, am ajunsŭ în fine la nisce resultate, care sperŭ că vorŭ contribui a lumina părţile cele mai întunecóse ale plămădirii şi ale transformării nóstre naţionale. — In scurtŭ timpŭ voi publica unele micĭ fragmente din stu-

---

vreme şi nu aflară nimicŭ despre sororĭ, fraţii se puseră odată la svatŭ: Dómne, Dómne, aşa minune nu se va mai fi întêmplatŭ de când e lumea. Ce se vorŭ fi făcutŭ sororile nóstre, că noi nu scimŭ unde petrecŭ, şi nu amŭ datŭ de nicĭ o urmă sĕ le putemŭ găsi“. La urma urmelorŭ, unulŭ dintre ei ḍise: „Haideţĭ sĕ pornimŭ în lume sĕ ne căutămŭ sororile“. Fraţii nu au mai rĕmasŭ nicĭ o clipită acasă, ci toţĭ trei au plecatŭ în lume, luândŭ merinde şi banĭ de drumŭ sĕ aibă de-ajunsŭ, şi au plecatŭ sĕ caute sororile.

Rătăcindŭ astfelŭ prin lume, fraţii au perdutŭ drumulŭ pe nisce munţĭ şi umblară o ḍi întrégă. Când era spre amurgitŭ, feciorii de împĕratŭ s'au învoitŭ sĕ înopteze în munţĭ, lângă vre-o apă, şi sĕ adape şi caii; ajunseră la unŭ lacŭ, se pregătiră sĕ înopteze aicĭ şi se puseră la cină. Venindŭ vremea sĕ se culce, fratele celŭ mare grăi: „Voi doi puteţĭ durmi, eu rĕmânŭ sĕ vĕ păzescŭ“. Fraţii cei mai micĭ adurmiră, ér celŭ mai mare rĕmase sĕ păzéscă. Dela o vreme, apa lacului începŭ a se legăna, ér faciorulŭ împĕratului se spăriă, căcĭ vĕḍù unŭ smeu cu urechile marĭ, marĭ, eşindŭ din mijloculŭ lacului, smeulŭ venia tocmai spre elŭ; feciorulŭ de împĕratŭ nu'şĭ pierdŭ firea, ci scóse paloşulŭ din técă, îi retezà capulŭ, îi tăià urechile şi le puse în pusunarŭ, ér trupulŭ şi capulŭ ĭlŭ aruncà în lacŭ.

Când se crăpa de ḍiuă fraţii durmiau duşĭ şi nu sciau nimicŭ de vitejia fratelui celui mare. Fratele celŭ de strajă îi treḍi din somnŭ, dér nu ḍise nicĭ circŭ de isprava cu smeulŭ. Toţĭ trei se rădicară şi plecară mai departe. Când amurgia fraţii s'au învoitŭ sĕ înnopteze lângă vre-o apă, dér o grózǎ mare i-a apucatŭ pe toţĭ trei, căcĭ vedeau ce pustii erau munţii şi nu găsiau nicĭ o cărare. La urma urmelorŭ găsiră unŭ lacŭ mai micŭ şi se opriră la malŭ, aţîţară unŭ focŭ, îşĭ scóseră merindea şi se puseră sĕ cineze. Venindŭ vremea sĕ se culce, fratele celŭ mijlociu grăi: „Astăḍĭ rĕmânŭ eu sĕ păzescŭ“. Ceilalţĭ doi adurmiră, alŭ treilea rĕmase de strajă. Dela o vreme aude mişcându-se ceva în lacŭ şi sângele era mai sĕ-i îngheţe de spaimă. Unŭ smeu cu două capete da năvală la fraţĭ sĕ-i înghiţă. Dér fratele celŭ mijlociu nu'şĭ pierdŭ firea, ci se răpede şi'i retezà capetele smeului, îi tăià urechile, le puse în busunarŭ, ér trupulŭ şi capetele le aruncà în lacŭ.

Fratele celŭ mare şi celŭ micŭ nu sciau nimicŭ de isprava asta, căcĭ durmiseră până'n ḍorĭ. Cum se făcŭ ḍiuă, fratele celŭ mijlociu le strigà: „Treḍiţi-vĕ, că s'a făcutŭ ḍiuă!“ Fraţii se treḍiră, se gătiră şi plecară mai departe; dér nicĭ unulŭ nu scia unde şi în ce ţéră suntŭ. O grózǎ mare i-a apucatŭ, că se gândiau că potŭ muri de fóme în pustietate aceea şi se rugau de Dumneḍeu sĕ le scótă în drumŭ măcarŭ unŭ satŭ orĭ unŭ oraşŭ, fiă şi pustiu, orĭ vre-unŭ sufletŭ de omŭ. De trei ḍile rătăciau prin pustietate, şi nu găseau nicĭ o potică umblată de omŭ. La urma urmelorŭ fraţii ajunseră la unŭ lacŭ mare şi hotărîră sĕ înnopteze la malŭ, lângă apă; aţîţară unŭ focŭ mare şi se găteau sĕ se culce. Fratele celŭ micŭ vorbì: „Voi durmiţĭ în pace, eu rĕmânŭ sĕ vĕ păzescŭ“. Doi fraţĭ se culcară şi adurmiră degrabă, celŭ micŭ rĕmase de strajă şi se totŭ uita în tóte părţile. Dela o vreme laculŭ se turburà, stropia cu spume foculŭ şi'lŭ stinse pe jumĕtate. Fratele celŭ micŭ scóse paloşulŭ şi se puse înaintea focului. Numai ce eşi din lacŭ unŭ smeu cu trei capete sĕ prăpădéscă pe toţĭ trei fraţii. Celŭ de strajă îşĭ dovedi voinicia, că din trei loviturĭ retezà smeului capetele, îi tăià urechile, le puse în busunarŭ, ér trupulŭ şi capetele le aruncà în lacŭ.

Până s'a luptatŭ elŭ cu smeulŭ, foculŭ s'a stinsŭ şi n'avea amnarŭ sĕ'lŭ aţîţe, ér pe fraţiorii lui nu voia sĕ-i treḍéscă. Aşa se hotarî sĕ între în pădure, dóră dóră va da de vre-unŭ sufletŭ de omŭ, dér pace! După o vreme se sui într'unŭ copacŭ înaltŭ şi se uità în tóte părţile dóră va ḍări ceva şi după ce s'a totŭ uitatŭ, vĕḍù o licărire, şi i se părea că e aprópe. Fratele celŭ micŭ se scoborî din copacŭ şi porni încătrău vĕḍuse lumină sĕ împrumute focŭ şi sĕ'şĭ aţîţe foculŭ de lângă lacŭ; merse o cale bună, căcĭ i se totŭ părea, că nu-i departe şi se pomeni deodată la gura unei peşterĭ, nouă uriaşĭ aţîţaseră unŭ focŭ mare în peşteră şi frigeau doi ómenĭ, pe unulŭ de-o parte a focului, pe celălaltŭ de altă parte, ér pe focŭ fierbiau apă într'unŭ

diile mele filologice limbistice, carĭ au de scopŭ a desluși desvoltarea diferentării, evoluțiunilorŭ și fluctuațiunilorŭ prin care au trecutŭ limba și némulŭ nostru în decursulŭ vécurilorŭ.

Ascunsŭ și neobservatŭ și sub diferite numirĭ a crescutŭ némulŭ românescŭ la frunḑa verde a codrilorŭ și în creerii Carpaților.

Pe mine m'a făcutŭ sĕ mĕ ocupŭ cu filologia nedumerirea și scepticismulŭ. Eu am ḑisŭ că tóte pronunțiațiunile câte se audŭ în diferitele ținuturĭ locuite de Românĭ sunt bune și raționale. — Tóte sunt bune, nimica nu e rĕu în limba românéscă. Déră apoi de unde vine atâta varietate în limbă? Pentru ce se pronunță acelașŭ sunetŭ sub aceleașĭ raporturĭ în diferitele ținuturĭ într'unŭ modŭ fórte variatŭ?|

Pentruce aflămŭ acelașŭ cuvêntŭ la acelașŭ autorŭ pe aceeașĭ pagină scrisŭ în trei variate modurĭ? De unde vine atâta vaiațiune fonetică și morfologică? Ce e causa de noi Românii Cisbalcanicĭ amŭ muiatŭ pe *l* și pentru ce l'au conservatŭ Românii Transbalcanicĭ séu Aromăn(i)lii, Arumănlii, Armănlii, cum se numescŭ ei în zborulŭ (graiulŭ) lorŭ.

Mulțĭ dintre colegii mei mĭ-au făcutŭ la diferite ocasiunĭ grave imputărĭ și acusațiunĭ, că ce folosŭ am eu din studiile mele limbistice și pentru ce nu esŭ odată cu ele în publicitate ca sĕ scie și lumea cea mare? Acelorŭ colegĭ totdéuna le-am respunsŭ *quod difertur, non aufertur*. Acuma a sositŭ timpulŭ.

Am muncitŭ și muncescŭ fără de a face sgomotŭ. Am purtatŭ tóte greutățile câte mi s'au impusŭ fără de nicĭ o cârtire numai sĕ potŭ contribui și eu câtŭ de puținŭ cu luminile mele și cu puterile mele intelectuale și morale la respândirea culturii nóstre.

De aceea îmĭ permitŭ a ruga din nou pe toțĭ filologii noștri, precum și pe toțĭ bărbații carĭ se ocupă seriosŭ cu studiulŭ limbei române de a'mĭ rĕspunde la întrebările de susŭ în decursulŭ lunei lui Iulie a. c.

In urmă rogŭ pe onoratele redacțiunĭ ale ḑiarelorŭ române, ca sĕ binevoiască a lua acestŭ Apelŭ și a-lŭ publica, ca sĕ pótă veni la cunoscința tuturorŭ bărbaților competențĭ.

Brașovŭ, a doua ḑi de Rosalii 1888.

**Dr. Vasilie Glodariu** m. p.
profesorŭ la gimnasiulŭ românŭ din Brașovŭ și fostŭ primŭ Directorŭ la gimnasiulŭ românŭ din Bitolia în Macedonia.

## Intêmplărĭ diferite.

**Prăvălirea unei trăsurĭ în Murĕșŭ.** Ḑilele trecute au pornitŭ cu căruța economului Mărgineanu din Noslacŭ, comitatulŭ Albei-inferióre, fiiulŭ acestuia împreună cu 2 femei. Ajungêndŭ la țĕrmulŭ Mureșului, caii s'au spăriatŭ și trăsura cu cai cu totŭ s'a rĕstogolitŭ în Murĕșŭ. Bărbatulŭ a scăpatŭ, dér femeile și caii s'au înecatŭ.

## Raportŭ generalŭ

*despre starea și activitatea societății de lectură „Inocențiu M. Clain" a teologilorŭ din Blașiu, de pe an. scolastic 1887—88.*)*

Devisa societății: „Unițĭ sĕ fimŭ în cugetŭ,
Unițĭ în Dumneḑeu!"
V. Alexandri.

*Prea stimatŭ publicŭ!*

Fiă care seculŭ, putemŭ ḑice fiă-care deceniu îșĭ are caracterulŭ sĕu propriu, numitŭ cu unŭ terminŭ usitatŭ „spiritulŭ timpului". Acesta cu o putere magică pune în mișcare generațiunile, le face sĕ lucre într'o direcțiă séu alta, spre unŭ scopŭ moralŭ anumitŭ. Acum cu câtŭ direcția activității acesteia e mai e mai umană cu câtŭ scopulŭ nobilŭ și mai naționalŭ, cu atâtŭ generațiunile ce tindŭ spre acela devinŭ mai nobile.

Și óre la poporulŭ românŭ, care era spiritulŭ timpului și direcția activității spirituali, nu în seculĭ de multŭ espirațĭ, ci numai în secululŭ trecutŭ și în celŭ presentŭ până la 1848?

Acelea în generalŭ luate erau orĭ și ce alta, numai naționale nu! — Pentru că deși se aflau între Românĭ vre-o câțĭva bărbațĭ nemuritorĭ ca G. Șincai, S. Clain și P. Maiorŭ, carĭ punêndu-șĭ în lucrare puterile lorŭ uriașe îșĭ deteră tótă silința pentru a sfărîma lanțurile indiferentismului în care gemea încătușiată conscința de sine a poporului românŭ, totușĭ și aceștia parte impiedecațĭ de cunoscuta castă privilegiată, a cărei devisă era „strivirea și împilarea poporului românŭ," parte neînțeleșĭ și desconsiderațĭ chiar de ai lorŭ, nu putură face alta, decâtŭ că aruncară semênția deșteptării naționalĭ pentru alte timpurĭ mai favoritóre.

Mai târḑiu acéstă semênțiă aruncată de ei f4 udată și cultivată prin alțĭ bărbațĭ devotațĭ causei naționalĭ, carĭ atâtŭ pe terenulŭ educațiunei, câtŭ și pe celŭ alŭ publicității se nisuiau din tóte puterile pentru desteptarea spiritului naționalŭ.

Déră și acum de o parte sistemulŭ feudalŭ, ér de altă parte acelŭ alŭ instrucțiunei publice, póte inadinsŭ astfelŭ întocmitŭ, încâtŭ sĕ suprime orĭ ce direcțiune națională, nu lăsară a încolți planta cea nobilă, ba în orĭ ce parte priveai nu puteai vedé alta, decâtŭ indiferentismŭ și răceală cătră totŭ ce era de interesŭ publicŭ naționalŭ. Clasa mai cultă română ajunsese acolo, încâtŭ în conversărĭ se folosia cu preferință de limba maghiară; puținele foi publice române, ce erau pe atuncĭ, nu aveau cetitorĭ, pentru-că lipsia gustulŭ de cetire; ér de reuniunĭ pentru scopurĭ publice naționalĭ nicĭ nu putea fi vorbă.

In fața acestui indiferentismŭ — sĕ nu ḑicemŭ apatiă totală — și sub celea mai durerose împrejurărĭ pe la anulŭ 1844 astfelŭ eschiămă laureatulŭ poetŭ Andreiu Mureșanu:

„La noi e putredŭ mĕrulŭ, nu-i modŭ [de curățire
„Și totŭ ce se spereaza suntŭ sîm- [burii din elŭ,
„Aceștia cer plântare, silință și unire,
„Atuncĭ va cresce cedrulŭ din ramulŭ tinerelŭ!"

După pronunțarea acestorŭ cuvinte profetice abia trecură patru anĭ, și étă vine anulŭ epocalŭ 1848, anulŭ renașcerii naționalĭ, anulŭ în care Românulŭ pătrunsŭ de chiemarea spiritului sĕu î-șĭ scutură jugulŭ impusŭ de păgânulŭ „ce n'are nicĭ lege, nicĭ chiar Dumneḑeu!"

Acum națiunea română a ajunsŭ la cunoscința de sine, înțelegêndŭ, că numai sciința și cultura suntŭ acelea mijlóce, carĭ suntŭ în stare a mai renasce unŭ poporŭ strivitŭ, împilatŭ și lipsitŭ de tóte drepturile sale, și însuflețită de unŭ spiritŭ adevĕratŭ naționalŭ cu puterĭ unite se silesce a plânta și cultiva sîmburii cântațĭ de poetulŭ, căcĭ numai decâtŭ pășesce la fapte de interesŭ publicŭ naționalŭ. Așa la annlŭ 1851 înființă reuniunĭ, fundă gimnasiile din Brașovŭ, Năsĕudŭ și Bradŭ, formă asociațiunĭ pentru cultura poporului și o mulțime de societățĭ de lectură.

Eată spiritulŭ naționalŭ deșteptatŭ și pusŭ în activitate!

De acestŭ simțĕmêntŭ și spiritŭ fiindŭ pĕtrunșĭ și alumnii seminarului archidiecesanŭ din Blașiu, încă pe la începutulŭ anului 1864 din îndemnŭ propriu sĕ întrunescŭ într'o societate de lectură dedicată memoriei celebrului bărbatŭ și meritosului episcopŭ „Inocențiu M. Clainŭ" de la care șĭ-a luatŭ și numele, — cu scopulŭ de a progresa în cultura intelectuală și morală.

Zelulŭ și activitatea societății desvoltate întru ajungerea acestui scopŭ a fostŭ și este de tótă lauda. Pentru-că dela membrii ei ordinarĭ s'a formatŭ o bibliotecă frumósă, care adĭ numĕră peste 700 opurĭ; a scosŭ la lumină o fóiă privată periodică; în tótă luna a ținutŭ ședințe ordinarĭ în carĭ s'au desbătutŭ deosebite afacerĭ de ale societății precum și ședințe literare în carĭ s'a cetitŭ fóia „Furnica", s'a declamatŭ și s'a ținutŭ discursurĭ; are unŭ numĕrŭ considerabilŭ de ḑiare, unele prenumĕrate din cassa societății, altele donate din partea unorŭ domnĭ redactorĭ marinimoșĭ.

Ér în anulŭ acesta spre a arăta starea actuală atâtŭ în privința ei materială câtŭ și morală, precum și mai vîrtosŭ fructele nisuințelorŭ sale în decursulŭ acestui anŭ școlasticŭ, conformŭ punct. 5 § 23 din secț. IX alŭ nouĕlorŭ sale statute, vine a supune cu totŭ respectulŭ aprețiării Prea Stimatului Publicŭ mijlócele precum și productele activității sale. (Va urma.)

*) Celŭ din urmă raportŭ s'a publicatŭ în Iunie 1882.

## Convocare.

Comitetulŭ *despărțĕmêntului XVIII alŭ „Asociațiunei Transilvane pentru literatura română și cultura poporului românŭ"* are onóre a învita pe membrii Associațiunei din acestŭ despărțĕmêntŭ, precum și pe toțĭ iubitorii culturei poporului românŭ, la adunarea despărțemêntului, care se va ține în *Mureșŭ-Ludoșŭ*, în 10 Iuliu st. n. a. c.

**Comitetulŭ.**

### Logodnă.

Dlŭ *George M. Zănescu*, comerciantŭ în Brașovŭ, s'a logoditŭ cu d-ra *Eugenia Aritonovicĭ* din Bacău.

Felicitările nóstre!

## DIVERSE.

**Femei meseriașe în Anglia.** In Anglia suntŭ 347 femei, care se ocupă cu făurăria și lucră cu ciocanulŭ; 9138 femei facŭ cuie de potcóve: 18,592 se ocupă cu legatulŭ cărțilorŭ și 2302 sunt culegĕtóre în tipografii; 1180 se ocupă cu pictura; 67 gravéză; 37,918 sunt ingrijitóre de bolnavĭ în spitale și 1309 se ocupă cu fotografia.

RECTIFICARE. In *Revista literară* de erĭ s'au străcuratŭ într'o parte a ediției câteva erorĭ și anume în pag. I, colóna a patra, rêndul 20, în locŭ de: „sĕ pui completa și înalta frumseță creațiilor" sĕ se cetéscă, *pentru a completa și a înălța frumseța creațiilorŭ etc.* Asemenea la pag. II rêndulŭ 22 în locŭ de *Tata* sĕ se cetéscă *Fata*.

### Cursulŭ pieței Brașovŭ

din 24 Iunie st. n. 1888

| | | | | |
|---|---|---|---|---|
| Bancnote românescĭ | Cump. | 8.46 | Vênd. | 8.48 |
| Argintŭ românescŭ . | „ | 850 | „ | 8.51 |
| Napoleon-d'orĭ . . . | „ | 10.— | „ | 10.02 |
| Lire turcescĭ . . . | „ | 11.30 | „ | 11.32 |
| Imperialĭ . . . . . | „ | 10.30 | „ | 10.32 |
| Galbinĭ . . . . . | „ | 5.89 | „ | 5.92 |
| Scris. fonc. „Albina" 6% | „ | 101.— | „ | —.— |
| „ „ „ 5% | „ | 98.— | „ | 98.50 |
| Ruble rusescĭ . . . | „ | 112.— | „ | 113. |
| Discontulŭ . . . . | $6^1/_2$—8% pe anŭ. | | | |

### Cursulŭ la bursa de Viena

din 23 Iunie st. n. 1888.

| | |
|---|---|
| Renta de aurŭ 4% . . . . . . . . | 102.15 |
| Renta de hârtiă 5% . . . . . . . . | 89. |
| Imprumutulŭ căilorŭ ferate ungare . | 151.75 |
| Amortisarea datoriei căilorŭ ferate de ostŭ ungare (1-ma emisiune) . . | 96.40 |
| Amortisarea datoriei căilorŭ ferate de ostŭ ungare (2-a emisiune) . . | 126.— |
| Amortisarea datoriei căilorŭ ferate de ostŭ ungare (3-a emisiune) . . | 115.75 |
| Bonurĭ rurale ungare . . . . . . | 104.90 |
| Bonurĭ cu clasa de sortare . . . . | 104.80 |
| Bonurĭ rurale Banatŭ-Timișŭ . . | 104.75 |
| Bonurĭ cu cl. de sortare . . . . . | 104.50 |
| Bonurĭ rurale transilvane . . . . | 104.30 |
| Bonurĭ croato-slavone . . . . . . | 104.— |
| Despăgubirea pentru dijma de vinŭ ungurescŭ . . . . . . . . . | 99.75 |
| Imprumutulŭ cu premiulŭ ungurescŭ | 128.25 |
| Losurile pentru regularea Tisei și Seghedinului . . . . . . . . . | 124.60 |
| Renta de hârtiă austriacă . . . . | 80.70 |
| Renta de argintŭ austriacă . . . . | 81.55 |
| Renta de aurŭ austriacă . . . . . | 111.80 |
| Losurĭ din 1860 . . . . . . . . | 138.60 |
| Acțiunile băncei austro-ungare . . . | 867.— |
| Acțiunile băncei de creditŭ ungur. . | 297.50 |
| Acțiunile băncei de creditŭ austr. . | 303.40 |
| Galbenĭ împĕrătescĭ . . . . . . | 5.90 |
| Napoleon-d'orĭ . . . . . . . . . | 9.94 |
| Mărcĭ 100 împ. germane . . . . . | $61.62^1/_2$ |
| Londra 10 Livres sterlinge . . . . | 125.80 |

Editorŭ și Redactorŭ responsabilŭ:
**Dr. Aurel Mureșianu.**

casanŭ mare de aramă și umplutŭ până în gură cu carne de omŭ.

Feciorulŭ de împĕratŭ se spăriă vĕḑêndŭ așa grozăveniă de uriașĭ și s'ar fi întorsŭ bucurosŭ, de ar mai fi pututŭ, dér îșĭ păstră firea și strigă: „Bună séra tovarășĭ de vitejiă, de multĕ vreme vĕ totŭ cautŭ!" Uriașii îlŭ primiră bucuroșĭ și 'i rĕspunseră: „Dumneḑeu sĕ te țiă, decă eștĭ tovarășŭ bunŭ." Feciorulŭ de împĕratŭ grăi: „Cum sĕ nu fiu tovarășŭ bunŭ, totdéuna o sĕ fiu! Pentru voi îmĭ puiu și viéța!" „Bine, de vreai sĕ rĕmâi la noi, dór o sĕ mâncĭ și tu carne de omŭ cum mâncămŭ noi și o sĕ umbli cu noi la vitejii?" Feciorulŭ de împĕratŭ le rĕspunse: „Ce vețĭ face voi, voiu face și eu!" „Așa'i bine, poftimŭ de șeḑĭ la noi!" — Feciorulŭ de împĕratŭ se puse la focŭ, uriașii luară cazanulŭ de pe flacărĭ, puseră carnea pe masă și începură sĕ mânce. Feciorulŭ de împĕratŭ îșĭ tăea bucăturile de o potrivă cu ei, dér le arunca una câte una peste spate. După ce au mâncatŭ și pe cei doi ómenĭ fripțĭ, uriașii grăiră cătră feciorulŭ de împĕratŭ: „Hai la vînatŭ acum, că de nu, mâne nu avemŭ de mâncare" și porniră ei nouă și cu feciorulŭ de împĕratŭ ḑece. „Vino voinicule, câtŭ colea e unŭ orașŭ, în orașŭ stăpânesce unŭ împăratŭ, de câțĭ-va anĭ ne hrănimŭ cu supușii lui."

Când se apropiau de orașŭ, uriașii scóseră doi braḑĭ cu rădĕcină cu totŭ din pămêntŭ și îi luară în spate. Ajungêndŭ la orașŭ rĕḑimară unŭ bradŭ de ḑidŭ și îi ḑiseră feciorului de împĕratŭ: „Urcă-te voinicule, pe ḑidŭ, sĕ-țĭ dămŭ celălaltŭ bradŭ, apucă'lŭ de vêrfŭ și'lŭ lasă în orașŭ, dér ține-lŭ bine sĕ nu scape până ne vomŭ scoborî pe elŭ." Feciorulŭ de împĕratŭ se urcă pe ḑidŭ și strigă:

„Nu mĕ pricepŭ, sĕ 'lŭ așeḑŭ, nu cunoscŭ loculŭ și nu potŭ împinge bradulŭ până dincolo, ian suițĭ-vĕ unulŭ dintre voi, sĕ-mĭ ajutațĭ." Unŭ uriașŭ se urcă pe ḑidŭ, apucă bradulŭ de vêrfŭ se scoborî în orașŭ, dér nu lăsă vêrfulŭ din mânĭ. Cum sta elŭ așa plecatŭ, feciorulŭ de împĕratŭ scóse paloșulŭ din técă și îi retezi capulŭ, uriașulŭ se rostogoli după ḑidŭ în orașŭ. Feciorulŭ de împĕratŭ strigă: „Haidețĭ acum pe rêndŭ, sĕ vĕ scoborŭ în orașŭ!" Uriașii nu se gândiau la rĕu, se suiră unulŭ după altulŭ și feciorulŭ de împĕratŭ îi tăiă pe toțĭ.

Feciorulŭ se lăsă pe bradŭ în orașŭ și umblă în tóte părțile, dér nu auḑi nicĭ unŭ glasŭ de omŭ și nu vedea pe nimenĭ, parcă era în pustiă. Rătăcindŭ prin orașŭ, ajunse la o ḑidire înaltă, cu turnurĭ și zări o flacără de luminare. Feciorulŭ de împĕratŭ deschise pórta, sĕ sui în turnŭ și merse dreptŭ spre casă, unde zărise lumină. Și ce era sĕ'i véḑă ochii!

Casa era împodobită totŭ cu mătăsurĭ și catifea și poleită cu aurŭ, ér în casă era o fată și fata dormia dusă pe perine de fulgĭ. Feciorulŭ de împĕratŭ întră în casă și se uită lungŭ la fată, că tare era frumósă. Tocmai atuncĭ, mai zări unŭ șerpe mare, ce sĕ tîrîse pe lângă ḑidŭ și sĕ întinsese sĕ muște pe fata de frunte între ochĭ. Feciorulŭ de împĕratŭ îșĭ scóse de grabă cuțitulŭ și îi strhpunse șerpelui capulŭ și grăi: „Dea Dumneḑeu, sĕ nu fiă nime în stare, sĕ scótă cuțitulŭ, afară de mine!" Feciorulŭ de împĕratŭ se întórse apoi, sĕ urcă pe unŭ bradŭ și pe altulŭ, se scoborî și așa trecŭ peste ḑidŭ.

După ce ajunse la peștera uriașilorŭ, luă focŭ și merse la frații sĕi. Frații durmiau dușĭ, ér elŭ ațîță foculŭ. După ce se făcŭ ḑiuă, îi deșteptă și toțĭ trei plecară mai departe.

In ḑiua aceea ajunseră unŭ drumŭ, ér drumulŭ ducea tocmai la orașulŭ cu fata din turnŭ. In orașŭ stăpânia unŭ împĕratŭ puternicŭ; în tótă diminéța împĕratulŭ trecea prin orașŭ și vĕrsa la lacrĕmĭ, căcĭ uriașii îi mâncase supușii și se temea că'i va veni rêndulŭ și fetei sale sĕ o mănânce uriașii; decĭ merse sĕ vaḑă ce mai este prin orașŭ. Orașulŭ era golŭ și pustiu. Impĕratulŭ zări braḑii rĕḑămațĭ de ḑidurile orașului și mai zări, minunea minunelorŭ, pe cei nouă uriașĭ cu capetele tăiate. Impĕratulŭ nu mai scia ce sĕ facă de bucuriă, adună pe toțĭ supușii și făcură slujbă și rugăciunĭ, sĕ norocéscă Dumneḑeu pe celŭ ce i-a scăpatŭ de năpaste.

(Va urma.)

4643—1888 tkvi számhoz.

## Arverési hirdetményi kivonat.

A brassoi kir. törvényszék mint telekkönyvi hatóság közhirré teszi, hogy Radu Dutzu végrehajtatónak ifj. Kaul Markus végrehajtást szenvedő elleni 45 frt. töke követelés és járulékai iránti végrehajtási ügyében a brassoi kir. törvényszék területén lévö a Prázsmár község határán a prázsmári 252 sz. tjkben A+a 518, 519, 520, 872, 1334, 1325, 3087, 9202, 9662, 10414, 14,856, 16994, 18092, 20970 és 268 h. r. sz. ingatlanokra az árverést 648 frtban, ezennel megállapitott kikiáltási árban elrendelte és hogy a fenneb ingatlanok az 1888 évi Iulius hó 10-ik napján d. e. 9 órakor Prázsmár község házánál megtartandó nyilvános árverésen a megállapitott kikiáltási áron alól is eladatni fognak.

Arverezni szándékozók tartoznak az ingatlanok egyenkinti becsárának 10%-át készpénzben, vagy az 1881 60 t. cz. 42 §-ában jelzett árfolyammal számitott és az 1881 évi November hó 1-én 3333 sz. alatt kelt igazságügyministeri rendelet 8 §-ában kijelölt óvadék képes értékpapirban a kiküldött kezéhez letenni, avagy az 1881 60 tcz. 170 §-értelmében a bánatpénznek a biróságnál elöleges elhelyezéséröl kiállitott szabály szerü elismervényt átszolgáltatni.

Brassó, 1888 évi Május hó 12-án.

*A kir. törvényszék mint tkvi hatóság.*

## Publicaţiune!

81,8—2

**Se dă în arêndă**

## „MOŞIA METELEU“

din Judeţulŭ Buzeu în România pe **9 anĭ,** adecă dela **23 Aprile 1889** pănă la **23 Aprile 1898** prin licitaţiune, care se va ţine în **24 Iuliu 1888** stilŭ vechiu, deodată şi la Braşovŭ în Casa Comitetului parochialŭ alŭ Bisericei române ort. res. dela St. Nicolae şi la Buzeu în România în „Hotelulŭ Moldavia.“

Condiţiunile de arêndare se află: în Braşovŭ la Epitropia Bisericei „St. Nicolae“, în Buzeu la Domnii: Fraţii Stoicescu, Ioane Jarnea comercianţĭ şi Vasile H. Stinghe amploiatŭ; în Bucurescĭ la Domnii C. Steriu şi C. Pascu Case de schimbŭ; în Ploeştĭ la Domnii Fraţii Stănescu comercianţĭ; în Mizil la Domnii Vasilie et St. Pittis comercianţĭ; în Brăila la Domnulŭ Const. Molundacŭ comerciantŭ. —

**Braşovŭ,** 18 Maiu 1888 st. v.

**Comitetulŭ Parochialŭ alŭ Bisericei române ort. rĕs. dela St. Nicolae în Braşovŭ.**



Tipografia A. MUREŞIANU Braşovŭ.